

תה"ג 5206/01/20 - היועץ המשפטי לממשלה נגד סנדור ישראל קאזרו ט' 9119378

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 5206-01-20 מדינת ישראל נ' ישראל קאזרו ט' 9119378 (עציר)

לפני העותר
כבוד השופטת חנה מרים לומפ
היועץ המשפטי לממשלה באמצעות פרקליטות המדינה-
המחלקה הבינלאומית על ידי ב"כ עו"ד אבי קרונברג
נגד המשיב
סנדור ישראל קאזרו ט' 9119378 (עציר)
על ידי ב"כ עוה"ד צבי קלנג ויעל פטובי

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, סנדור ישראל קאזרו, כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין ביצוע עבירות תיווך בשוחד, שיבוש מהלכי משפט וקבלת דבר במרמה בהן הוא מואשם בהונגריה.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין הונגריה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 3.4.14 נעצר המשיב במסגרת חקירה פלילית נגדו בגין המעשים שיפורטו להלן: ביום 1.4.15 שוחרר המשיב ממעצר. ביום 12.9.16 הוגש כתב אישום נגד המשיב ושישה נאשמים נוספים בבית המשפט שבמחוז בודפשט, הונגריה. המשיב נכח בדיונים במשפטו והיה מיוצג בהם על ידי עורכי דינו, מתחילת משפטו ביום 2.3.17 ועד לדיון ביום 24.4.18, סך הכל ב-24 דיונים. במסגרת הדיון שהתקיים ביום 14.3.18 זומן המשיב לשני הדיונים הבאים שנקבעו ליום 24.4.18 וליום 26.4.18. המשיב התייצב לדיון ביום 24.4.18 אך לא התייצב לדיון שנקבע ליום 26.4.18, ועזב את הונגריה לישראל באותו יום. לאחר מכן, קיים בית המשפט בהונגריה שני דיונים, בנוכחות עורך דינו של המשיב. בהמשך, בדיון שנערך ביום 14.6.18 בנוכחות בא כוח המשיב, ניתן פסק הדין.
3. ביום 26.4.18, נוכח אי התייצבותו של המשיב לדיון בבית המשפט, הוציא בית המשפט במחוז בודפשט צו מעצר הונגרי, צו מעצר אירופאי וצו מעצר בינלאומי נגד המשיב.
4. ביום 16.6.19 התקבלה, באמצעות שגרירות הונגריה בישראל, בקשת הונגריה להסגיר לידיה את המשיב לשם המשך ההליך המשפטי נגדו בהונגריה, במסגרתו הורשע בערכאה הראשונה בארבעה אישומים של עבירת כוונה להשפיע על עובד ציבור לשם קבלת טובת הנאה (שוחד) (נספח ג' לעתירה).

5. ביום 22.12.19 הורה שר המשפטים דאז, מר אמיר אוחנה, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שייקבע האם הוא בר הסגרה להונגריה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות שעיקרן כוונה להשפיע על עובד ציבור לשם קבלת טובת הנאה (שוחד), על פי סעיף 299(1) וסעיף 299(2) לקוד הפלילי ההונגרי. ביום 2.1.20 הגיש העותר את העתירה דנן.

6. לפי סעיף 2(א) לחוק: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירות תיווך בשוחד ותמורה אסורה לבעל השפעה ניכרת - עבירות לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 10 שנות מאסר, עבירות שיבוש מהלכי משפט - עבירות לפי סעיף 244 לחוק העונשין, עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 3 שנות מאסר, עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר).

בקשת ההסגרה

7. על פי האמור בבקשת ההסגרה, ביום 14.6.18, הורשע המשיב, בהיעדרו, בכל האישומים נגדו ונגזר עליו עונש של חמש שנות מאסר וכן קנס בסך 600,000 פורינט וחילוט רכוש בשווי כ-59,000,000 פורינט. בנוסף קבע בית המשפט, כי תקופת מעצרו של המשיב תקוזז מתקופת מאסרו.

8. על פי בקשת ההסגרה, הסגרתו של המשיב נדרשת לשם המשך ההליך המשפטי, קרי הליך הערעור, וכן אפשרות למשפט חוזר.

9. ביום 13.2.20 התקבל עדכון מרשויות הונגריה, לפיו ערעורו של המשיב נדחה בהיעדרו ומנגד, התקבל ערעור התביעה ועונשו של המשיב הוחמר והועמד על שבע שנות מאסר. רשויות הונגריה הבהירו כי עומדת למשיב זכותו למשפט חוזר, ככל שיבקש זאת עם חזרתו להונגריה.

10. מבקשת ההסגרה ומחומר הראיות המצורף לה עולה, כי בשנת 2010 הוגש בהונגריה כתב אישום נגד תמאס טיבור וינסזה (Tamas Tibor Vincze) (להלן: "**וינסזה**"), בגין עבירות מס. לאחר הגשת כתב האישום פנה המשיב לוינסזה, יחד עם אחרים והציע לוינסזה, אדם אמיד, להביא לסיום ההליכים נגדו, או למצער להביא לתוצאה מקלה בהליך הפלילי נגדו, באמצעות השפעה פסולה על גורמים שיפוטניים. בין היתר, הציע המשיב לוינסזה לשחד את השופט שדן בתיק, שופט מערכאה שנייה, וכן נשיא בדימוס של בית המשפט העליון בהונגריה. וינסזה הסכים להצעה ובמהלך החודשים אוקטובר 2010 ועד לחודש אפריל 2014, העביר לידי המשיב, באמצעות רעייתו של וינסזה ובאמצעות ידידו, כריטיאן ג'והאז, סך של כ-68,500,000 פורינט במספר העברות, הכל במטרה שהמשיב יפעל לביטול כתב האישום של וינסזה, כפי שיתואר בקצרה בהמשך.

11. תחילה, במסגרת ניסיונותיו להשפיע על ההליך השיפוטי, פעל המשיב עם האחרים במטרה להביא לפסילת השופט שדן בתיק, באמצעות השפעה על גורמים שיפוטניים אחרים. לאחר שכשלו בניסיונם זה, ניסו המשיב והאחרים לפעול להשגת תוצאה מקלה לוינסזה באמצעות מתן שוחד כספי בסך 20,000,000 פורינט לשופט שדן בתיק. כמו כן, השיגו המשיב והאחרים חוות דעת רפואית שלפיה מצבו הנפשי של וינסזה אינו מאפשר את

הרשעתו, וניסו להשפיע על השופט שדן בתיק, שיקבל את חוות הדעת.

12. בנוסף, קיבלו המשיב ואחרים מוינסזה סכומי כסף, תוך מצג שווא לפיו הללו מיועדים אף הם למתן שוחד לגורמים שיפוטניים, אף שבפועל הכספים נותרו בידיהם. כך למשל, ציין המשיב בכזב בפני וינסזה שבאמצעות קשריו הצליח לשכנע את נשיא בית המשפט העליון לשעבר, שתמורת סכום של 10,000,000 פורנט יסייע זה בהשפעה על בית המשפט, לטובת וינסזה, ולפיכך קיבל מוינסזה סכום זה.

חומר הראיות

13. לבקשת ההסגרה צורף חומר הראיות ולהלן עיקריו: עדות של וינסזה בבית המשפט בדברצן, הונגריה התומכת בבקשת ההסגרה, ועדות של כריסטיאן ג'והאז בבית המשפט בדברצן התומכת גם היא בבקשת ההסגרה. בנוסף, צורף כתב האישום נגד המשיב, ובו תיאור העובדות והפניה לראיות התומכות בהן. בין היתר, מתבסס כתב האישום על הודעותיהם של הנאשמים האחרים בכתב האישום שהוגש נגד המשיב (וינסזה, רעייתו, ג'והאז ואחרים), מסמכים שנתפסו במסגרת חיפוש בבתייהם של הנאשמים, מחקרי תקשורת, דוחות בנק ועוד.

14. כמו כן, כאמור, צורף עדכון מרשויות הונגריה, לפיו ערעורו של המשיב נדחה בהיעדרו, וכן הבהרה, כי עומדת למשיב זכותו למשפט חוזר, ככל שיבקש זאת עם חזרתו להונגריה.

טענות הצדדים

15. בפתח דבריהם, בדיון מיום 24.2.20, טענו ב"כ המשיב, כי הראיות המצורפות לבקשת ההסגרה אינן ממלאות אחר הדרישה בסעיף 9 לחוק. לטענתם, מדובר בהצהרות תמציתיות וחסרות שנגבו רק בשביל צו המעצר הבינלאומי, ולא כחלק מההליך העיקרי. לפיכך, עדויות אלה לא יכולות לענות על הדרישה ל"אחיזה לאישום". בעניין זה, הפנו לבג"ץ 1029/06 **נודלמן נ' שר הפנים של מדינת ישראל** (14.05.2008), שם נאמר כי לא ניתן להסגיר אדם על בסיס עדות מפי השמועה בלבד.

16. בנוסף, טענו ב"כ המשיב, כי העובדה שלא צורפו לבקשה פסק הדין וגזר הדין מהונגריה, גורעת מהראיות שצורפו. עוד הוסיפו, כי מאחר שלשיטתם צורפו לעתירה רק "ראיות גרועות", כאשר ניתן היה לצרף ראיות טובות יותר, לא מתמלאת דרישת סעיף 9. בהקשר זה טענו ב"כ המשיב שהדבר משפיע אף על תקנת הציבור, כפי שיפורט בהמשך.

17. בנוסף, טענו ב"כ המשיב, כי לאחר שניתן פסק דין בערעור, בקשת ההסגרה כבר לא רלוונטית. זאת משום, שבבקשת ההסגרה נכתב, שההסגרה היא לצורך הערעור. לטענתם, אם רוצים להסגיר בשלב זה, לאחר שהתקבל פסק דין בערעור, יש להגיש בקשת הסגרה חדשה. בעניין זה, שבו וקבלו ב"כ המשיב על כך שלא קיבלו לידם את פסק הדין אלא רק הודעה מטעם שלטונות הונגריה שהערעור נדחה והערעור שכנגד התקבל.

18. בנוסף, טענו ב"כ המשיב כי ההסגרה במקרה דנן נוגדת את תקנת הציבור, ולפיכך חל החריג המונע את ההסגרה. לדבריהם, המשיב הוא יהודי שנרדף פוליטית בהונגריה, ויחס שלטונות הונגריה אליו נוגד את תקנת

הציבור בישראל. בעניין זה הפנו למקורות רבים באינטרנט המראים שהמשיב היה מתנגד שלטון בהונגריה וזכה לכינויים כגון "פרקליטו של השטן". לדברי ב"כ המשיב, מדובר במקרה חריג ביותר מבחינת היחס של הונגריה למשיב, ואין להסגירו לשם. בתוספת הטענות בכתב שהגיש המשיב, נטען גם כי יש להחיל בעניין זה את הסייג בדבר עבירה בעלת אופי מדיני, לפי סעיף 2ב(א)(1) לחוק. בנוסף, הפנו ב"כ המשיב לדו"ח מגרמניה הקובע כי כאשר מסגירים להונגריה יש לבדוק בכל מקרה ומקרה האם ישנה סכנה לנאשם הספציפי. לדידם, הראו באופן מובהק כי נשקפת סכנה ממשית למשיב אם יוסגר להונגריה. כמו כן הפנו, לדו"חות ממחלקת המדינה האמריקאית בדבר היחס לזכויות אדם בהונגריה, וכן מקורות בדבר תנאי הכליאה הקשים בהונגריה.

19. עוד באותו עניין, טענו ב"כ המשיב כי ישנה אנטישמיות רבה בהונגריה ויהודי המוסגר לשם נמצא בסכנה גדולה. לתמיכה בטענתם הפנו ב"כ המשיב לדו"חות ומאמרים המתארים את האנטישמיות, לכאורה, בהונגריה וטענו, כי הסגרה למדינה כה אנטישמית נוגדת את תקנת הציבור.

20. עוד טענו ב"כ המשיב, כי יש לדחות את העתירה מכוח תקנת הציבור, עקב התנהלות ההליך עצמו. ראשית, כפי שנאמר, הובאו ראיות חלקיות בלבד כחלק מבקשת ההסגרה ולא נמסרו לב"כ המשיב כל הראיות הרלוונטיות. שנית, שלא ניתנה למשיב הזדמנות לעיין בפסק הדין שניתן נגדו. שלישית, טענו לפער משמעותי בין העונשים שהוטלו על הנאשמים השונים בפרשה, כך שעונשו של המשיב הוא גבוה מהאחרים באופן המלמד על יחס לא הוגן כלפיו. לדבריהם, פער זה מראה הן על אופיו הפוליטי של הדיון לעניין סעיף 2ב(א)(1) לחוק והן על הפגיעה בזכויות האדם באופן שנוגד את תקנת הציבור.

21. לסיכום, טענו ב"כ המשיב, כי יש לפרש את חוק ההסגרה לאור חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, ועל כן אין לאפשר הסגרה להונגריה באופן שיפגע בזכויות האדם של המשיב, כפי שצוין לעיל.

22. מנגד, טען ב"כ העותר, כי די בראיות שהוצגו לקיים את דרישות סעיף 9 לחוק, וכי אין להחיל את הסייגים לחוק במקרה דנן.

23. מנגד טען ב"כ העותר, כי בקשת ההסגרה הייתה להמשך הליכים, ולא לביצוע גזר דין, ועודנה כזו. בהונגריה, פסק דין אינו חלוט עד שהנאשם לא מתייצב למשפט. בנוסף, כפי שהבהירו שלטונות הונגריה, המשיב זכאי למשפט חוזר ככל שיבקש זאת. משפט חוזר מוגדר כהמשך הליכים ולא כהליך חדש. אי לכך, לטענת ב"כ העותר, אין פגם בבקשת ההסגרה עצמה ואין היא דרושה תיקון. בנוסף טען, כי מאחר שההליך לא נגמר ויש אפשרות למשפט חוזר, לא נדרש לצרף את פסק הדין לבקשת ההסגרה. ממה נפשך, אם פסק הדין הוא ראוי לדעת המשיב, לא אמורה להיות טענה נגדו, ואם אינו ראוי, שמורה למשיב הזכות לדרוש משפט חוזר ללא צורך בהנמקה.

24. בעניין דיות הראיות, הפנה ב"כ העותר על סעיף 296 לחוק העונשין הקובע, כי בעניין תיווך בשוחד, מספיקה עדותו של אדם אחד, ואפילו הוא אחד השותפים לעבירה. לפיכך, לדבריו, התצהירים שצורפו לבקשת ההסגרה מספיקים להעמדה לדיון בישראל, ולפיכך ממלאים אחר דרישת סעיף 9 לחוק. ב"כ העותר הפנה לע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.15), שם קיבל בית המשפט עדות יחידה, אפילו היא של שותף לעבירה, כאשר עסקין בעבירות שוחד ותיווך לשוחד.

25. בעניין כוחן של העדויות כראיות לכאורה, הפנה ב"כ העותר לע"פ 678/19 גרודוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.01.2020), וביקש להראות כי בית המשפט, בהליך הסגרה, יכול לקבל אף ראיות שלא עומדות בכללי הקבילות בישראל. לפיכך, לדבריו, אין מקום לטענות ב"כ המשיב בדבר התצהירים, ויש לקבלם כראיות

לכאורה לצורך הסגרה.

26. בעניין החשש לפגיעה בזכויות אדם, טען ב"כ העותר, כי ישנה ערכאה ייעודית לטענות כאלה, בית הדין האירופאי לזכויות אדם, שמוסדות השלטון בהונגריה כפופות אליו. ככל שתהיה פגיעה בזכויות המשיב, הוא יוכל לפנות לבית הדין. בנוסף, טען ב"כ המשיב, כי סרטונים ומאמרים באינטרנט אינם ראיות מספיקות על מנת לקבוע כי אכן קיים חשש לשלומם של המשיב אם יוסגר. בעניין זה, הפנה ב"כ המשיב לבג"ץ 852/86 **אלוני נ' שר המשפטים** (10.3.87), שם נקבע, כי כדי להוכיח ההסגרה נוגדת את תקנת הציבור מטעם זה, יש צורך בראיות קונקרטיות לכך שקיימת סכנה ממשית למשיב.

27. בתגובתו לתשובת העותר, חזר המשיב על טענותיו והדגיש, כי בנוסף לסייג תקנת הציבור, הוא מבקש להיבנות גם מסייג העבירה בעלת אופי מדיני.

דין והכרעה

28. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי בפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

29. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת נחתם הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, ישראל והונגריה חתמו על האמנה האירופית בדבר הסגרה, כאמור. בנוסף נדרש, כי אדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיב. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). גם על התקיים תנאי זה לא חלקו ב"כ משיב.

30. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק וביניהם הסייגים מהם ביקש להיבנות ב"כ המשיב. האחד, כאשר מדובר בעבירה בעלת אופי מדיני (סעיף 2ב(א)(1) לחוק) והשני, כאשר היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק). סייגים אלה ידונו במסגרת הדיון בטענות המשיב בהמשך.

31. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-"סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראל ותושב ישראל, לא יוסגר, אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין מחלוקת, כי המשיב אינו אזרח ישראל.

32. עולה, איפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה ביחס למשיב :

א. האם בקשת ההסגרה תואמת את המצב הדיוני בו נמצא המשיב, לאחר שנדחה

הערעור בהונגריה.

ב. האם העדויות המצורפות לבקשת ההסגרה מקיימות את תנאי "אחיזה לאישום", כנדרש בסעיף 9 לחוק.

ג. האם צפויה סכנה למשיב בבית הכלא בשל היותו מתנגד משטר יהודי, כך שתנאי המאסר עלולים לפגוע בתקנת הציבור. בעניין זה טען המשיב לאנטישמיות בהונגריה ככלל, וליחס עוין כלפיו בפרט.

ד. האם ניתן לומר שבקשת ההסגרה הוגשה על עבירה בעלת אופי מדיני, כך שי שחל החריג הקבוע בסעיף 2ב(א)(1) לחוק.

33. חוק ההסגרה קובע מספר חלופות להסגרת אדם למדינה אחרת. האחת, לשם העמדה לדין. השנייה, לשם מתן גזר דין. והשלישית, לשם ביצוע גזר הדין אם ניתן עונש מאסר. בענייננו, יש לקבוע האם מדובר בביצוע גזר דין או בהעמדה לדין, וכתוצאה מכך להכריע האם בקשת ההסגרה והעתירה הוגשו כדין.

34. במקרה דומה קבע כב' השופט י' עמית בע"פ 3158/13 תיירי שמלה שלום שמש נ' מדינת ישראל (09.02.2014): **"בבקשת הסגרה שהגישה צרפת, נאמר כי אם המערער יוסגר הוא יהיה רשאי להגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן נגדו בהעדרו, ובמקרה כאמור יבוטל פסק הדין נגדו. לאור זאת, נדונה בקשת ההסגרה, מושא דיוננו, בפועל כבקשה שנועדה להעמיד את המערער לדין, ולא כבקשה המתבססת על הרשעתו בהיעדרו."**

35. במקרה דנן, שלטונות הונגריה הבהירו, ועל כך לא חלקו ב"כ המשיב, כי קיימת למשיב הזכות למשפט חוזר, ככל שיבקש. אין מדובר בהליך חדש, אלא במעין הליך ערעור השמור לכל אדם שנגזר דינו בלא נוכחותו. כמו כן, וגם על כך לא חלקו ב"כ המשיב, אין מדובר בפסק דין חלוט, עד אשר המשיב יתייצב בעצמו בהונגריה. יצוין, שנאמר במפורש בבקשת ההסגרה, שאחת החלופות בערעור היא משפט חוזר, כך שלמשיב עומדת הזכות לעמוד לדין ככל שיבקש זאת. מכאן, שיש להגדיר את מעמדו של המשיב כעומד לדין, ועל כן הבקשה להסגרה לשם העמדה לדין, מנוסחת כנדרש בחוק.

דיות הראיות

36. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדין בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון חזר ושנה, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על אדם כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, שהליך ההסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, שהליך ההסגרה תכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פלייט" המתקיימים בזה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל (13.5.09), בפסקה 17: **"אכן,**

מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."

37. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): "כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

38. ב"כ המשיב טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה, עקב עיתוי גביית העדויות, לקראת צו המעצר הבינלאומי ובקשת ההסגרה ואופן גבייתן. להלן אדון בראיות שהובאו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענתם זו.

39. עדותו של תמאס טיבור וינסזה, מיום 25.4.19, בבית המשפט בדברצן, הונגריה:

וינסזה העיד, כי לאחר שנפתחו נגדו הליכים פליליים בגין עבירות מס, פנה אליו המשיב, סיפר לו אודות "מועדון הבלתי נענשים" וציין כי ככל שלא ישלם "המערכת תטחן אותו". עוד אמר לו המשיב, כי אם וינסזה ישלם ויכנס ל"מועדון", יוכל לקבל החלטה שתטיב עמו. לדברי וינסזה, המשיב הבהיר לו שאם ישלם, יוכל להימנע ממעצר. וינסזה העיד, כי בחודש אוקטובר 2012 העביר למשיב סך של 10 מיליון פורנט לשם ביטול צו המעצר נגדו ו-10 מיליון פורנט נוספים לשם ניצול קשריו של המשיב כדי להביא להחלפתו של השופט שדן בתיק. לדברי וינסזה, המשיב הציג בפניו תמונה שצולמה במשרדו של השופט וכן צילום של כרטיס כניסה לבית המשפט כדי להמחיש את קרבתו של המשיב לשופט, והבהיר, לוינסזה כי השופט דורש סכומי כסף לשם מימון לימודי ספרדית ופרסום ספר שכתב. וינסזה הוסיף, כי העביר למשיב סכומי כסף נוספים לבקשת המשיב, במטרה לקבל חוות דעת רפואית כוזבת. לדברי וינסזה העביר למשיב, בסך הכל, כ-80 מיליון פורנט באמצעות אשתו ובאמצעות ידידו ג'והאז. הכל כדי להתחמק מהעמדתו לדין בגין עבירות מס ולמצער להשיג ענישה מקלה, בדמות קנס.

40. עדותו של כריסטיאן ג'והאז, מיום 25.4.19, בבית המשפט בדברצן, הונגריה:

ג'והאז העיד, כי ליווה את אשתו של וינסזה למפגשים בהם הועברו למשיב סכומי הכסף שאותם דרש לשם מתן שוחד לשופטים. עוד העיד ג'והאז שידע, כי מטרת הכספים היא מתן שוחד לשופטים ולבכירים אחרים במערכת המשפט, לשם קבלת תוצאה משפטית שתטיב עם ג'והאז.

41. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, שתכלית זו מתקיימת בעינינו, וכי הראיות שהוצגו על ידי העותר, די בהן כדי לבסס את

דרישת ה"אחיזה לאישום".

42. לטענת ב"כ המשיב, מדובר בתצהירים חסרים שלא נגבו במסגרת ההליך העיקרי, של שותפים לעבירה, ועל כן העדויות אינן קבילות. ראשית, אין כל דרישה בחוק ההסגרה שהראיות לכאורה יהיו אותן ראיות ממש שמצורפות לכתב האישום המקורי. ככל שהראיות המצורפות להסגרה, מהוות תשתית מספקת להעמדה לדין בישראל, מתמלאת דרישת האחיזה לאישום. מקובלות עלי טענות ב"כ העותר לפיהן על פי הדין והפסיקה בישראל, כאשר עסקינן בעבירות שוחד די בעדות יחידה. במקרה דנן יש ראיות נוספות מעבר לעדותו של וינסזה, שכן היא נתמכת בעדותו של ג'והאז, ודי בשתי עדויות אלה לקיים את דרישת האחיזה לאישום.

43. אשר לטענות בדבר קבילות הראיות- מקומן במסגרת ההליכים המשפטיים בהונגריה, ככל שיבחר המשיב לקיים משפט חוזר, שם יתבררו שאלות אלה, וזאת בהתאם לדין ההונגרי. בהקשר זה יצוין, כי אך לאחרונה שב והדגיש בית המשפט העליון את הצורך בגמישות בדיני הראיות בהליך ההסגרה וזאת במסגרת ע"פ 678/19 אגור גרוזדוב (אוסטורובסקי) נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.1.20), בהפנותו להוראת סעיף 12 לחוק, ולתקנה 15 לתקנות ההסגרה. נקבע, כי ניתן לקבל, בתנאים מסוימים, עדויות שנגבו במדינה זרה, גם שלא על-פי דיני הראיות הישראליים הרגילים. בית המשפט העליון הפנה לדבריו של פרופ' ש' ז' פלר, בספרו דיני ההסגרה (1980), אשר מבאר כי תכליתן של הוראות אלו היא **"להכשיר אמצעי הוכחה מחוץ לארץ, שהושגו בהעדרם של הצדדים וללא חקירה שכנגד מטעמים"** (שם, בעמ' 368). אילולא הוראות אלו, תפקוד מוסד ההסגרה היה משתק כמעט לחלוטין, בפרט מקום בו החומר הראייתי מבוסס על עדויות (שם, בעמ' 362).

בחינת הסייגים נגד ההסגרה

44. לאחר שקבעתי, כי יש די ראיות להסגרתו של המשיב להונגריה, וכן כי העבירות הן עבירות הסגרה, יש לבחון האם מתקיימים הסייגים השונים המונעים את קבלת הבקשה, למרות קיומה של התשתית הראייתית.

תקנת הציבור

45. לטענת ב"כ המשיב, הסגרת המשיב להונגריה אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר **"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל"**.

46. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)).

47. בע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (14.1.10) (להלן ע"פ מונדרוביץ), עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: **"עיקרון 'תקנת הציבור' אוצר תחת כנפיו ערכים שונים, שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית. על ערכים אלה נמנית זכות היסוד של נאשם בפלילים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק', אשר התפתחה בדורות האחרונים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. ערכים אלה**

מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיוחדות לנאשם בפליילים (שם בפסקה 110).

48. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגנות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבשגרה, והשימוש בה כמחסום לא יעשה אלא במשורה"** (ע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002), בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג **"נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך אתסבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית"** (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן **עניין אלוני**), בפסקה 17(ד)).

49. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-כדין"** (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש (7.3.05) בפסקה 17). וראו גם ע"פ 4596/05 רונזשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית"** (בפסקה 29)).

50. הפעלת הסייג של תקנת הציבור היא בחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' בע"פ **מונדרוביץ** שם בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל להונגריה; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי שלטענתה ביצע בשטחה מעשים פליילים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה- שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר.

אנטישמיות ורדיפה פוליטית

51. לטענת ב"כ המשיב, ישנם כמה עניינים הנוגדים את תקנת הציבור בבקשת ההסגרה. ראשית, תנאי הכליאה בהונגריה ופגיעה בזכויות האדם שם. שנית, אנטישמיות כללית בהונגריה ורצון לפגיעה שיטתית ביהודים. ושלישית, ההליכים נגד המשיב הם בבחינת רדיפה פוליטית, שכן בבקשת ההסגרה חסרה מאוד, ונגזר עליו עונש חמור בהרבה משאר הנאשמים.

52. לטענת ב"כ המשיב, כיוון שמדובר במקרה של רדיפה פוליטית, יש להחיל גם את הסייג של עבירה בעלת אופי מדיני בסעיף 2ב(א)(1) לחוק. בדומה לסייג תקנת הציבור, גם הסייג לעבירה בעלת אופי מדיני, כאשר לא מצוינת בבקשת ההסגרה עבירה כזו במפורש, דורשת נטל ראיתי כבד מצד המשיב (ראו בעניין זה ע"פ 1210/15 גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.02.2016), פסקה 22).

53. במקרה שלפניי, טענות אלו בדבר תקנת הציבור ועבירה בעלת אופי מדיני, נטענו בעלמא מבלי לבססן על

תשתית עובדתית ממשית, שכן הסתמכות על כתבות וסרטונים באינטרנט אינה יכולה להוות תשתית ראיתית מספקת, ורק מטעם זה היה מקום לדחות את הטענות על הסף.

54. מעבר לנדרש יוער, שחזקה כי מדינת ישראל חותמת על אמנות הסגרה עם מדינות בהן תנאי הכליאה ראויים, וכך גם אשר למתקני כליאה בהונגריה. כמו כן, חזקה כי מדינת ישראל לא תחתום על אמנות הסגרה עם מדינות בהן ישנם גילויי אנטישמיות במערכת המשפט ובמתקני הכליאה. בנוסף, כפי שנכתב בחוות הדעת הגרמנית שהפנה אליה המשיב, על מנת להימנע מהסגרת אדם למדינה אחרת בשל סכנה הנשקפת לו, יש להראות ראיות קונקרטיות לסכנה ממשית העומדת לפתחו של הנאשם עצמו, ובעניינינו לא הובאו ראיות כאלה. מטיעוניו של ב"כ המשיב עולה, כי גם גרמניה לא נמנעת מהסגרה להונגריה על אף הביקורת אליה הפנה, כך שגם בהקשר זה לא הוצגו לפניי ראיות המצדיקות הפעלת הסייגים. מכל מקום, יוכל המשיב למצוא לעשות כן. בבית המשפט בהונגריה, ובהמשך לפנות לבית הדין האירופי לזכויות האדם, ככל שימצא לנכון לעשות כן.

55. אשר לפער הגדול בגזר הדין בין הנאשמים- אינני סבורה שיש בפער זה כדי להצביע על אנטישמיות או רדיפה פוליטית, שכן הוא יכול לנבוע מסיבות רבות, ובהן חלקו של כל נאשם בביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות. טענה בעלמא כי הדבר נובע משיקולים פוליטיים, אינה מרימה את הנטל הכבד המוטל על המשיב לקיים תשתית עובדתית מוצקה להוכיח שהסייגים חלים בעניינו.

56. לפיכך, מצאתי לדחות את הטענות כי יש להימנע מהסגרת המשיב בשל תקנת הציבור ומאחר שהעבירות הן בעלות אופי מדיני.

סיכום

57. סוף דבר, מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה להונגריה, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

58. יובהר, כי המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, מאחר שאינו אזרח ישראל.

59. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תש"פ, 14 יולי 2020, בהעדר הצדדים.